

унікальний для міжнародного приватного права, передбачає можливість сторін самостійно обирати право, яке буде застосовуватися до їхніх правовідносин, без нав'язування законодавства будь-якої конкретної країни.

Література

1. Про міжнародне приватне право: Закон України від 23.06.2005 р. № 2709-IV. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2709-15>.

2. Міжнародне приватне право: іноземне законодавство/ Жильцов А.Н., Муранов А.І. та ін.; под ред. А.Л. Маковского. Статут, 2000. 892 с.

3. Кодекс міжнародного приватного права (Кодекс Бустаманте): Міжнародний документ від 20.02.1928 р. № 995_419. URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_419.

4. Конвенція про право, що застосовується до міжнародної купівлі-продажу товарів: Міжнародний документ від 15.06.1955 р. № 995_915. URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_915/ed19550615.

5. Регламент (ЄС) № 593/2008 Європейського Парламенту та Ради «Про право, яке підлягає до застосування щодо договірних зобов'язань («Рим I»): Європейський Союз; Регламент, Міжнародний документ від 17 черв. 2008 р. № 593/2008. URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_905.

6. Звеков В.П. Колізії законів в міжнародному приватному праві. Волтерс Клувер, 2007. 416 с.

УДК 347.63(043.2)

Sodolinsky A.V., applicant
for the first (bachelor's) level of higher education,
National Aviation University, Kyiv, Ukraine
Scientific advisor: Filinovich V.V., PhD in Law, associate professor

REALIZATION OF THE RIGHT TO MEDICAL CARE DURING MARTIAL LAW

The realisation of the right to healthcare in times of war is very important. In military conflicts and crisis situations, the provision of medical care is often a critical task. Key aspects of this include:

Healthcare facilities: during military conflicts, healthcare facilities can be put under considerable pressure due to the increased volume of wounded and sick people. It is therefore important to have a sufficient number of such facilities and to ensure their effective operation. These medical facilities should be equipped with the necessary medical equipment, including operating theatres, intensive care units, diagnostic devices, etc.

Medicines and equipment: The provision of adequate medicines and equipment is critical to the delivery of quality healthcare. This includes

medicines, blood substitutes, dressings, ventilators, etc. Healthcare facilities must have a continuous supply of medicines and medical devices to avoid interruptions in care.

Since the beginning of 2022, the State Enterprise «Medical Procurement of Ukraine» has procured 53% of the required amount of medicines and equipment. For security reasons, centralised medical procurement in 2022 is carried out outside the Prozorro system, in accordance with the Cabinet of Ministers Resolution No. 169 (as amended) «Some issues of defence and public procurement of goods, works and services under martial law» dated 28.02.2022.

Due to periodic complications of cargo flow at checkpoints, the cargo of a number of pharmaceutical companies is delayed while crossing the border. In addition, the transportation of certain medicines, raw materials for their manufacture and medical devices requires compliance with temperature conditions. The solution to this problem requires simplification of border crossing for pharmaceuticals, in particular, granting them the right to priority border crossing [1].

The draft State Budget for 2023 envisages approximately the same amount of funding for the procurement of medicines as for the current year. Taking into account the projected inflation rate, the rise in the foreign exchange rate (a significant part of medicines in Ukraine are imported) and the exacerbation of chronic conditions, as well as the emergence of new diseases in the population requiring medical treatment, the SPS will face a shortage of quality pharmaceutical products. The problem will partially have to be solved by the citizens themselves, which will have a negative impact on their standard of living. It is worth noting that the «Affordable Medicines» programme is still not working properly in a number of communities. First of all, we are talking about the de-occupied territories of Kyiv, Chernihiv, Sumy and Zhytomyr regions [2].

Medical personnel: In armed conflicts, the need for qualified medical personnel is particularly high. This includes surgeons, anaesthetists, trauma surgeons, general practitioners, nurses and other medical specialists. It is also important to provide medical personnel with the necessary support and training to work in a war zone where unforeseen situations may arise.

Casualty evacuation: An effective casualty evacuation system is key to ensure that the wounded are transported quickly and safely to medical facilities. This may include the use of medical vehicles, helicopters, ambulances, etc. Planning and coordination of such a system requires cooperation between military, medical and civilian actors.

Psychological support: The conditions of warfare can lead to stress, trauma and mental health problems for military personnel and civilians. Providing psychological support is an important component of medical care in times of war.

This may include psychological counselling, group sessions, psychotherapy and other methods of psychological support. According to the Minister of

Health, at least 15 million people will need psychological assistance after the war ends. Despite the fact that the government emphasises the importance of rehabilitation, including psychological rehabilitation, its accessibility is currently low. The Ministry of Health provides information on the success of certain rehabilitation programmes of the Ministry of Defence and the Ministry of Veterans, while a national rehabilitation policy has not yet been developed.

Transportation and medical convoys: In armed conflicts, ensuring the safe and efficient transportation of medical personnel, equipment and medicines is critical. Medical convoys must be organised with safety and speed in mind to deliver medical equipment and personnel to the places where medical care is needed. **Communication systems and eHealth networks:** Effective management of medical resources in warfare requires reliable communication systems to coordinate between medical facilities, vehicles and command posts. The introduction of eHealth networks allows for the storage and exchange of medical information between healthcare facilities, which facilitates the provision of emergency medical care and the coordination of treatment of the wounded. **Protection of medical personnel:** Medical personnel working in armed conflict often face risks to their lives and health. Ensuring their safety is a crucial task. This may include protecting health facilities from attack, providing special weapons protection equipment to health personnel, and training them in emergency response. **Health information education and training:** Preparing health personnel to work in armed conflict requires specialised education and training.

This may include training in emergency medical care, the use of military medicine, and skills in medical record keeping in resource-limited settings. **Medical research and innovation:** The conditions of military conflict can create new challenges for medical care. Medical research and innovation helps to develop new treatments and improve the effectiveness of medical procedures. Innovations include the development of new medical technologies, diagnostic and treatment methods, and the use of telemedicine to provide consultations and care from a distance.

These aspects help to further improve the wartime healthcare system and provide the most effective care for the wounded and sick [3].

It can be concluded that providing medical care during military conflicts is an important and complex task. It requires not only an adequate number and equipment of medical facilities, but also an effective system of transporting the wounded, psychological support and protection of medical personnel. It is necessary to support medical innovations and ensure adequate funding to maximise the effectiveness and accessibility of medical care in times of war.

References

1. Ресурси системи охорони здоров'я в умовах війни. *Національний інститут стратегічних досліджень*. URL: <https://niss.gov.ua/news/komentari-ekspertiv/resursy-systemy-okhorony-zdorovya-v-umovakh-viyny-zhovten-2022r>.

(дата звернення 14.04.2024).

2. Льопко В.І., Кокошко М.В. *Права медичних працівників в умовах воєнного стану.*, URL: http://lsej.org.ua/9_2022/60.pdf (дата звернення 14.04.2024).

3. Право на медичну допомогу під час воєнного стану: особливості реалізації, *Юрфем.ua*. URL: <https://jurfem.com.ua/pravo-na-medychnu-dopomogu-voennyu-stan> (дата звернення 14.04.2024).

УДК 347.63(043.2)

Сохатюк Д.О., здобувач вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Хмельницький університет управління та права
імені Леоніда Юзькова,
м. Хмельницький, Україна
Науковий керівник: Кожевнікова В.О д.ю.н., доцент

ОСОБЛИВОСТІ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ ДІТЕЙ СИРІТ ТА ДІТЯМ, ПОЗБАВЛЕНИМ БАТЬКІВСЬКОГО ПІКЛУВАННЯ

В Україні, станом на 2022 рік, нараховується близько 33 тисяч дітей-сиріт. Це спонукає державні органи до оновлення законодавства та процесів надання соціальних пільг для забезпечення повного соціального захисту сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування.

Державна політика щодо соціального захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, здійснюється через велику систему органів державної та місцевої влади, які беруть участь у формуванні та реалізації цієї політики в межах своєї компетенції. Серед цих органів — Верховна Рада України, Президент, Кабінет міністрів, центральні та місцеві виконавчі органи та органи місцевого самоврядування [1].

Суб'єкти державної політики щодо захисту прав дітей в Україні також включають служби та установи, що відповідають за справи дітей, Національну поліцію та її спеціальні підрозділи, школи та професійні училища з соціальною реабілітацією, медико-соціальні центри, центри соціально-психологічної реабілітації, спеціальні виховні установи Державної кримінально-виконавчої служби, притулки для дітей, соціально-реабілітаційні центри, а також громадські організації [4].

Охорона дитинства в Україні є важливою національною стратегічною метою та пріоритетом. Підписавши Конвенцію ООН про права дитини, Україна зобов'язалась дотримуватись чотирьох ключових принципів: пріоритет інтересів дитини, забезпечення її повноцінного життя, включення до активного участі у суспільстві та боротьба з усіма формами дискримінації [2].